NATALIA ZABILA

Zăpădița

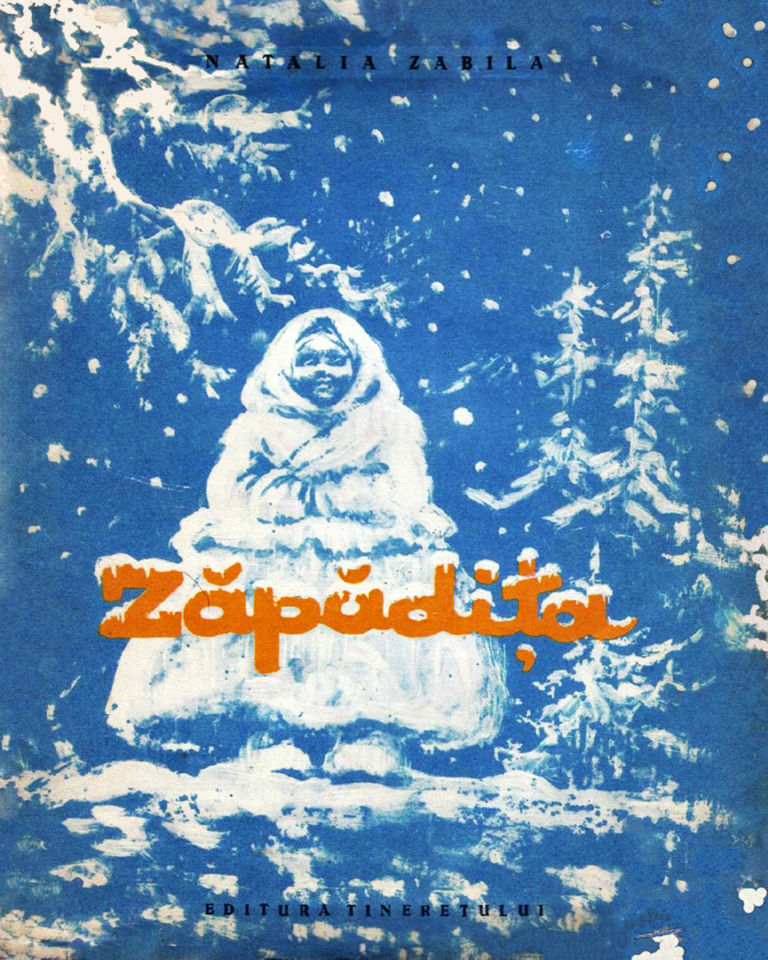

EDITURA TINERETULUI

NATALIA ZABILA

Zăpădița

(după o poveste populară)

În romînește de ION CALOVIA

EDITURA TINERETULUI

Pitită sub o cușmă de zăpadă,
Și troienită pînă-n cercevea,
E o căsuță unde-un moș c-o babă
Își duc de-un veac, aproape, viața-n ea.

Odată, iaca, ei s-au pus să șadă
Pe prispă, sub fereastră — amîndoi —
Privind duioși cum oameni de zăpadă
Copiii ridicau cu tărăboi.

Cînd soarele după nămeți căzuse,
Omătul încă moale albăstrea...
— Ce-ar fi, măi babă — bătrînelu-i spuse —
Să ticluim și noi un om de nea ?

— Ce rău îmi pare, a oftat băbuța,
Că n-am avut, unchiașule, copii!
Hai să-ntocmim o fată — și căsuța
Poate așa s-o mai înveseli.

Și, vălătuci din neaua afînată
Rostogolind, sub merii cei frumoși,
Ei au făcut, între nămeți, o fată
Cotoșmănată și-n pislari pufoși.

În vremea asta o stăncuță, iată,
Zburînd de-a curmezișul, peste sat,
Zvîrli o pană neagră, fermecată,
Pe creștetul copilei — înghețat.

Se însera. A soarelui sclipire
In nori portocalii se cuibări ;
Cînd pe obrajii fetei o ivire —
Ca doi bujori de sînge — înflori

Și fata de zăpadă prinse viață...
Îmbujorată, tresări un pic.
Albaștrii-i ochi vedeai cum se dezgheață
Cum dă ușor din umărul ei mic.

Și însăși pana neagră de stăncuță
I-acu' o coadă deasă — să te miri —
Iar obrăjorii ei, sub băsmăluță-s
Mai rumeni decît orice-închipuiri.

Deodată, fragii buzelor deschise,
Și-a zis vioaie: „Iată-mă-s și eu!
Mă cheamă Zăpădița. Pare-mi-se
Că v-ați dorit o fiică tot mereu".

* * *

S-aștern pe cîmp omături nesfîrșite —
N-au fost nămeți nicicînd atît de nalți —
Trăiesc bătrînii zile fericite
Cu fiica lor — de-ai crede că sînt alți'.

Nici praful în căsuță nu se-așază —
Atît e de curat și îngrijit.
Podeaua, preșuri noi o-ncondeiază,
Și soba cu flori mari s-a zugrăvit.

E apa-n copcă zdravăn înghețată...
Poteca din livadă-i lunecuș!
Din zori în seară însă, casa toată
De-un cîntec vesel s-a umplut acuș.

Și pricina e numai Zăpădița,
Ce-a-nviorat căsuța veche-n sat,
Că nu-i stă mîna, cum nu-i stă gurița,
Și cîteșitrei sînt veseli ne-ncetat.

La cîntece și basme totdeauna
Spre ei aleargă satul de copii,
Că Zăpădița, harnica și buna,
Cu toți, cu toți a strîns prietenii.

Neobosită-i, măre, Zăpădița!
Pe derdeluș, la joacă, de o vezi,
De ger nu se sfiește — și fetița
E ca un mac sădit între zăpezi.

Dar, iaca, primăvara că sosește
Și soarele-n cîmpii s-a coborît...
Ci Zăpădița, tristă, se gîndește.
Iar chipul i-e de-acum posomorît.

Abia un zîmbet dacă-i încolțește,
Și cîntecul ei molcom se făcu,
De soare parcă-ntr-una se sfiește
Și nici de joacă nu-i mai arde acu'.

Că lunca și cîmpiile întinse
Covoare de flori gingașe urzesc,
Livezile de floare parcă-s ninse,
Și-n codrul veșnic ramuri înverzesc.

Aleargă-n crîng prietenii, și-o cheamă :
— Hai, Zăpădița, vino ! Ce oftezi ?
De ce stai tu pe gînduri ? ! Nu iei seamă
Că totu-n jur e vesel, precum vezi ?

— Aleargă cu copiii și te joacă!
Îi zic părinții ei îngrijorați.
Ci Zăpădița mai oftă oleacă,
Pornind la joc cu pași tărăgănați.

Lîngă pîrîu, sub salcia bătrînă,
Împodobiți cu flori și mîțișori,
Copiii-și-mpletesc cîte-o cunună
Și-apoi zglobii dansează-n tact — ușori.

Apoi iscînd un foc, cu luare-aminte,
Din vreascurile strînse în grămezi,
În cete peste flacără fierbinte,
Gălăgioși ei sar ca niște iezi.

Pe creștetul pădurii împletite,
Micuțul nouraș zbura la drum...
— Adio, Zăpădița ! pe șoptite
I-a zis zefirul, salutînd-o-acum.

Un plop, din frunză-i murmură: „Adio,
Deşi tu vieţuişi aşa puţin,
Ai fost pe lume-o fiică bună şi o
Prietenă cu zîmbetul senin!"

Şi nouraşul — care-a fost zăpadă —
Plutea prin stepă, dincolo de sat.
In chip de ploaie el dorea să cadă,
Ca lanu-n jur să crească mai bogat.

Şi: uite, ploaia răpăi în spume,
Şi-n urmă-i iarba fragedă-nverzi...
Iar basmul Zăpădiţei va rămîne
De-acum să dăinuiască zi de zi.

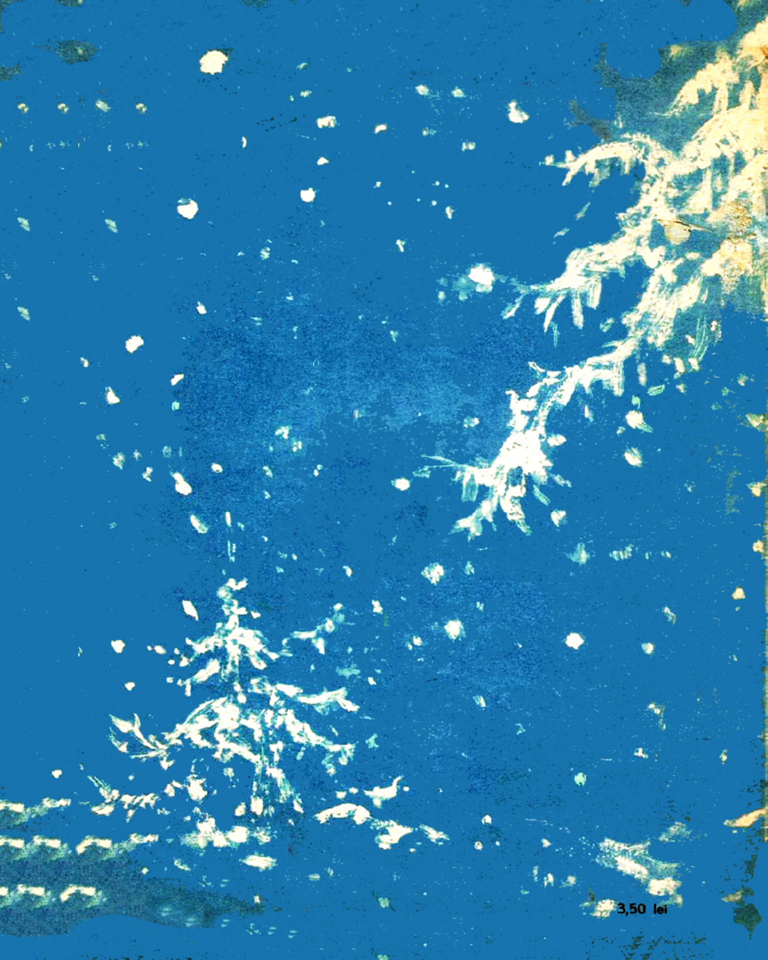
3,50 lei